

DEREK PRINCE

**Děkování,
chvála a
uctívání**

**Děkování,
chvála a
uctívání**

a

Modlitby a vyznání

Děkování, chvála a uctívání

a

Modlitby a vyznání

*z osobního podkladu
Dereka a Ruth Princových*

Original title: Thanksgiving, Praise and Worship
Prayers and Proclamations

Copyright © Derek Prince 1991

Czech translation published by permission of
Derek Prince Ministries Int.
P.O. Box 300
Fort Lauderdale, Fl 33302
All rights reserved.

Production and organization
Derek Prince Ministries - Eastern Europe - CIS
P.O. Box 234
4200 AE GORINCHEM
Holland

Pokud nebude uvedeno jinak jsou použity následující překlady:
Ekumenický překlad (1985) pro Starý zákon,
Překlad KMS pro Novou smlouvu.

1. vydání, Příbram 1995
Vydalo vydavatelství B.Šípek, Praha

Překlad: Milan Koldinský
Redakce: Břetislav Šípek
Překlad "Modlitby a vyznání": Břetislav Šípek
Odb. spolupráce: Drahomíra Frantíková

Obsah

Úvod	7
Děkování	9
Chvála	19
Uctívání	31

MODLITBY a VYZNÁNÍ

Úvod	43
Slovo Ruth Princové	47
Spravedlnost a svatost	49
Zdraví a síla	53
Vedení, ochrana, záchrana	56
Boží zásah do lidských záležitostí	60
Zkoušky a trápení	64
Duchovní konflikt	66
Dokonalé vykoupení	68
Duševní a emocionální vyrovnanost	71
Služba Bohu	74
Výměna uskutečněná na kříži	77
Vykoupení ať řeknou!	78
Nic než krev	79

Úvod

Mnozí lidé se domnívají, že modlit se znamená prosit Boha a nic jiného - chodí k Bohu jakoby s nákupním seznamem. Takový pohled na modlitbu je velmi omezený a neodpovídá skutečnosti. Modlitba není jen jeden hudební nástroj; je to celý orchestr s mnoha různými nástroji. V této knize se budeme věnovat třem z nich: děkování, chvále a uctívání.

To jsou základní složky modlitby. Pokud jste si zvykli chodit k Bohu s "nákupním seznamem", aniž byste do svých modliteb začlenili děkování a chválu, obávám se, že se ze svých nákupů mnohokrát vrátíte s prázdnou. Musíte pochopit, že Bůh stanovil, za jakých podmínek k němu můžeme přistupovat. Především tedy není možné přistupovat k Bohu bez děkování a chvály.

Před několika lety jsem hovořil s jistým mužem, kterého si velice vážím a jehož jméno má věhlas po celé zemi. Je zhruba ve stejném věku jako já, ale křesťanem je déle než já. Jednou mě slyšel kázat o tom, že před Boha nemůžeme předstoupit bez děkování a chvály. Později mi překvapeně řekl: "Za celou dobu, co jsem křesťanem, jsem nic takového neslyšel." Tato pravda způsobila zásadní obrat v jeho modlitebním životě. Jde tedy o skutečnost, která má hluboký význam pro plodný a úspěšný modlitební život.

Na samém počátku bych rád prostým způsobem uvedl rozdíl mezi těmito třemi činnostmi - děkováním, chválou a uctíváním. Všechny tři představují možnosti přístupu k Bohu a uvádějí nás do vztahu s různými aspekty Božího charakteru. Děkováním uznáváme Boží dobrotu, chválou uznáváme Boží velikost a uctíváním uznáváme Boží svatost. Proto nás děkování uvádí do vztahu s Boží dobrotou, chvála nás spojuje s Boží velikostí a uctívání, nejvznešenější činnost lidského ducha, nás uvádí do vztahu s Boží svatostí.

Děkování

Vhodný úvod do studia první z těchto třech činností - děkování - nám poskytuje text z listu Hebreům 12,28:

*Projevujeme proto vděčnost, že přijímáme
neotřesitelné království, a s ní přinášíme Bohu jemu
příjemnou službu s uctivostí a bázní.*

Mezi tímto překladem a kralickým překladem je pozoruhodný rozdíl. Tam, kde překlad KMS čte "projevujeme proto vděčnost", má kralický překlad "mějmež milost". Oba překlady však jsou správné, protože v řečtině "mít milost" - klíčové slovo je *charis* - znamená totéž, jako říci: "děkuji". (Není bez zajímavosti, že v moderní řečtině se "děkuji" řekne *eucharisto* - toto slovo je odvozeno od slova *charis* - milost.) Tak vzniká přímá souvislost mezi milostí a vděčností. Nevděčný člověk je takový, který je mimo Boží milost. Není možné být nevděčný a být přitom v Boží milosti.

Tato skutečnost se odráží i v dalších třech moderních jazycích. Francouzské *grâce à Dieu* znamená "díky Bohu". Italsky se "děkuji" řekne *grazie* - opět vidíme souvislost se slovem "grace" - anglicky milost. A ve španělštině je to *gracias*. Vidíte, že všechny tyto tři románské jazyky (jazyky, jejichž základem je latina) si uchovaly spojení mezi milostí a vděčností.

To je nesmírně významná skutečnost: když nejsme vděční, nejsme v Boží milosti. Nemůžeme se těšit z Boží milosti, aniž bychom byli vděční. Ani nemůžeme oddělit vděčnost od Boží milosti. Takže ať už řekneme "projevujeme vděčnost" nebo "mějme milost", říkáme v podstatě totéž.

Zde jsou čtyři výroky o vděčnosti - jsou to vlastně požadavky - zapsané ve čtyřech epištolách apoštola Pavla. Začneme s textem v Koloským 3,15:

Pokoj Kristův ať rozhoduje ve vašich srdcích; k němu jste byli také povoláni v jednom těle. A buďte vděční.

To není doporučení; to je příkaz: Buďte vděční. Ve verších 16-17 Pavel pokračuje:

Slovo Kristovo ať ve vás bohatě přebývá. Ve vši moudrosti se navzájem vyučujte a napomínejte a s vděčností zpívejte Bohu ve svých srdcích chvalozpěvy, chvály a duchovní písně. A všechno, cokoli činíte slovem nebo skutkem, činite ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu a Otcí.

Ve všem, co děláme, se musíme řídit dvěma pravidly: činit to "ve jménu Pána Ježíše" a "děkovat skrze něho Bohu". Tím jsou nám stanoveny nádherné meze! Mladí lidé se mě někdy ptají, zda je správné dělat to či ono. Já jim na to odpovídám: "Pokud to můžeš dělat ve jménu Pána Ježíše a děkovat skrze něho Bohu, pak je to v pořádku. Pokud nemůžeš, pak to v pořádku není." Tím jsou nám stanoveny meze pro naši činnost.

Děkování tedy není možnost, je nám přikázáno.

V Efezským 5,18 Pavel mluví o tom, co to znamená být neustále naplňován Duchem svatým.

A neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale naplňujte se Duchem.

Není zajímavé, že se církve soustředila na negativní stránku této výzvy, zatímco pozitivní přehlížela? Každý ví, že by se neměl opíjet vínem, ale kolik křesťanů ví, že mají být naplněni Duchem?

A jaký je důsledek naplnění Duchem? Verš 19 nám říká:

Mluvte k sobě ve chvalozpěvech, v oslavných zpěvech a v duchovních písních, svým srdcem zpívejte a hrajte Pánu.

Budete-li plni Ducha svatého, budete neustále děkovat Bohu. V podstatě se právě podle tohoto kritéria, tedy podle toho, kolik času trávíme děkováním Bohu, dá částečně měřit, nakolik jsme plni Ducha. Když v děkování ochabneme, je to jistým znamením, že někde máme prasklinu, že přestáváme být naplněni.

Pavlov třetí výrok (či požadavek) týkající se vděčnosti je v 1. Tesalonickým 5,16-18, kde jsou jedny z nejkratších veršů Nové smlouvy, nicméně obsahují mocnou pravdu:

Vždycky se radujte.

To se velmi snadno řekne, že? Ovšem k uskutečnění tohoto příkazu je třeba více milosti!

Neustále se modlete.

O Smithu Wigglesworthovi se tuším říkalo, že se nikdy nemodlil více než půl hodiny najednou, ale nikdy neprožil jedinou půlhodinu, v níž by se nemodlil. Tak se dá pěkně obrazně vyjádřit, co to znamená modlit se bez přestání.

Poslední Pavlov pádny požadavek zaznamenaný v 1. Tesalonickým 5 zní:

Ve všem vzdávejte díky, neboť toto je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.

Jaká je Boží vůle v Ježíši Kristu? Ve všem děkovat. Takže pokud neděkujeme, jsme, jak jsme již viděli, mimo Boží vůli.

Mluvil jsem s mnoha křesťanskými pracovníky, kteří byli na správném místě, věnovali se správné práci, ale přesto se cítili jaksi mimo Boží vůli. Nezavinilo to nesprávné místo nebo nesprávná práce; oni přestali být neustále vděční. Takže pamatujte: když přestanete být

vděční, jste mimo Boží vůli - ne nutně tím, co děláte, ale protože nereagujete správně na Boží dobrotu.

Ve Filipským 4,6 nacházíme čtvrtý Pavlův požadavek týkající se vděčnosti:

O nic nebuďte úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním.

Kdykoli Bohu předkládáte nějakou prosbu, nikdy mu nezapomeňte děkovat.

Před lety se mě hluboce dotkl deník Johna Wesleye. Nikdy nezapomenu na jeho komentář k tomuto verši. Z textu "ve všem... v modlitbě a prosbě s děkováním" Wesley oddělil tři slova: (překlad z angl.) "...všechno skrze modlitbu...", a řekl: "Jsem přesvědčen, že Bůh činí všechno skrze modlitbu a bez ní nečiní nic." Věřím, že to je základní pravda.

Pavel však navíc říká: "Ať máte jakoukoli prosbu, předkládejte ji s děkováním."

Když jsme se teď podívali na čtyři příkazy apoštola Pavla týkající se vděčnosti, zamysleme se nad dvěma důležitými funkcemi děkování.

Vděčnost nám především umožňuje přístup k Bohu. To je nejlépe vidět v dobře známém a nádherném Žalmu 100. Žalmista hovoří o příchodu do Božího domu a ve čtvrtém verši říká:

*Vstupujte do jeho bran s díkyvzdáním,
do nádvoří jeho s chvalozpěvem!
Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu.*

Všimněte si, že jsou zde v přístupu k Bohu dvě fáze. První je průchod branami, druhá průchod jeho nádvořími. Branami vstoupíme do nádvoří a přes nádvoří se dostaneme do Hospodinova domu. Nemůžeme do něho vstoupit jinak než předepsanou cestou - "do jeho bran s díkyvzdáním, do nádvoří jeho s chvalozpěvem". Jsem přesvědčen, že do těsné blízkosti Boha se člověk nedostane jinak než touto předepsanou cestou - s děkováním a chválou.

Někteří z vás možná cítí, že navzdory svým modlitbám jsou od Boha daleko. Možná je to tak kvůli tomu, že k němu nepřistupujete

předepsanou cestou. Můžete stát před nádvořími a křičet na Boha, a on vás uslyší a slituje se nad vámi. Ale do jeho blízkosti se nedostanete, pokud nepřijdete s děkováním a chválou.

Někteří lidé možná budou reptat: "Nevím, za co bych Bohu děkoval. Nic se mi nedaří, můj život je jeden velký kolotoč. Proč bych mu měl děkovat?" Žalmista předkládá v 5. verši tři důvody:

*Neboť Hospodin je dobrý,
jeho milosrdenství je věčné,
jeho věrnost do všech pokolení!*

Bez ohledu na to, jak se cítíme, bez ohledu na okolnosti, v nichž se právě nacházíme, tyto tři skutečnosti se nikdy nemění: Hospodin je vždycky dobrý, jeho milosrdenství je věčné a jeho věrnost trvá po všechna pokolení. Máme tedy tři stálé a neměnné důvody k děkování Bohu.

Nesoustřeďte se na své pocity ani na svou situaci. Zaměřte se na tyto věčné a neměnné aspekty Boží přirozenosti a jeho jednání s námi. Pak budete Bohu děkovat bez přestání.

Podívejme se na jednu novozákonní ilustraci o tom, jaký jedinečný přístup k Bohu nám vděčnost umožňuje. Pamatujete si na deset malomocných ze 17. kapitoly Lukáše, kteří se k nikomu nesměli přiblížit? Museli neustále křičet: "Nečistý, nečistý!" a tak každého varovat, aby jim šel z cesty, protože jejich nemoc byla silně nakažlivá.

Lukášovo evangelium zaznamenává, že pozvedli své hlasy a zdálky na Ježíše volali: "Ježíši, Místře, smiluj se nad námi!" Ježíš jim dal velmi prostou odpověď: "Jděte a ukažte se kněžím."

Tehdy se člověk očištěný od malomocenství musel jít ukázat knězi, od něhož obdržel potvrzení, že již není nakažlivý. Když je tedy Ježíš poslal ke knězi, řekl jim vlastně toto: "Až tam přijdete, kněz potvrdí, že již malomocenství nemáte." Rozumějte - to je víra. Někdy jsme uzdraveni teprve na cestě. Pokud zůstaneme stát a budeme říkat, že se nic nestalo, pak se skutečně nic nestane.

Tedy všech deset bylo očištěno od malomocenství, ovšem pouze jeden, a zrovna Samařan, tedy nikoli Žid, se vrátil, aby Ježíši poděkoval. Ježíš řekl:

Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vzdal chválu Bohu, kromě tohoto cizince? (Lukáš 17,17-18)

Potom uzdravenému řekl (podle řeckého textu): "Tvá víra tě spasila, jdi v pokoji." Z mnohých překladů nevyznívá tak jasně, že ačkoli očištěných od malomocenství bylo deset, pouze jeden, který se vrátil k Ježíši, aby mu poděkoval, byl spasen. Všichni přijali tělesné uzdravení, ale pouze jeden, který se s díky vrátil, přijal věčné duchovní uzdravení, tedy záchranu k věčnému životu. On jako jediný se přiblížil k Ježíši. Tak vidíte, že děkování umožňuje jedinečný přístup k Bohu.

Druhou veledůležitou funkcí děkování je odemykání nadpřirozené divotvorné Boží moci. Nabídnu vám dva pozoruhodné novozákonní příklady. Prvním z nich je nasycení pěti tisíců, jak je zaznamenáno v 6. kapitole Janova evangelia. U Ježíše se shromáždil zástup pěti tisíc mužů (nepočítaje ženy a děti) a všichni měli hlad. Jen jeden malý chlapec měl u sebe oběd - pět malých bochníčků chleba a dvě ryby. Ale Ježíš řekl: "Postarejte se, ať se lidé posadí." V 11. a 12. verši se pak píše toto:

Ježíš vzal ty chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i z ryb dostali, kolik chtěli. Když se nasýtili, řekl svým učedníkům: "Seberte zbylé úlomky, aby nic nepřišlo nazmar."

Stojí za povšimnutí, že v této situaci Ježíš Boha o nic neprosil, jen mu děkoval za to, co měl v ruce.

Na Jana to jistě udělalo velký dojem, protože ve 23. verši při vyprávění o jedné z následujících událostí napsal:

Jiné čluny z Tiberiady však připluly blízko k místu, kde pojedli chléb, když Pán vzdal díky.

Očividně ho silně zaujalo, že tento zázrak nebyl výsledkem nějakých dlouhých modliteb, ale stal se jednoduše poté, co Ježíš poděkoval! Opravdu věřím, že častokrát mineme Boží moc jenom proto, že neděkujeme, a tak jí nedáme možnost se projevit.

O něco později, v jedenácté kapitole Janova evangelia, nalézáme druhý příklad tohoto pravidla. Ježíš nepronesl žádnou dlouhou modlitbu, když stanul před hrobem Lazara, který byl již čtyři dny pohřben. Prostě řekl: "Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel." To je vše. Potom promluvil k Lazarovi - a Lazar vyšel z hrobu!

Znovu opakuji, že nenaučíme-li se Bohu děkovat tak, jak je to zde popsáno, mnoho nadpřirozené Boží moci zůstane nevyužito. Tuto Boží moc není vždy třeba uvolňovat dlouhými modlitbami. Většina skutečně mocných modliteb zaznamenaných v Bibli je dokonce velmi krátká. (Mám na mysli třeba Mojžíšovu modlitbu za Mirjam, když ji postihlo malomocenství za to, že svého bratra Mojžíše kritizovala. Mojžíš řekl jen toto: "Bože, uzdrav ji, prosím!" NKJV) Je to tedy spíš naopak. Pokud k prosbám přidáme více díky, naše prosby mohou být kratší a skutečně efektivnější.

Než uzavřeme diskusi o vděčnosti, měli bychom se podívat i na temnou stránku této pravdy - opak vděčnosti. Bible mnohokrát hovoří o nevděčnosti a zaznamenává tři velmi důležité výroky na toto téma.

Jeden z nich je v 1. kapitole Římanům, kde Pavel zcela mistrovsky popisuje úpadek lidstva od vrozeného poznání Boha k odpornej zkaženosti. Tato kapitola končí jedním z nejstrašnějších biblických záznamů o degradaci, bídě a zvrácenosti lidstva.

Možná si klademe otázku: Jak je to vůbec možné, že lidé mohli klesnout tak nízko? Odpověď je nám dána ve 21. verši:

Ačkoli poznali Boha, neoslavili ho jako Boha ani mu neprojevili vděčnost...

Takto Pavel popisuje první dva stupně schodiště vedoucího do temné propasti vykreslené na konci kapitoly: zaprvé lidé neoslavili Boha jako Boha; zadruhé mu nebyli vděční.

Kdykoli člověk přestane být vděčný, vydá se po kluzké, klesající stezce. Chtěl bych vás varovat: vůbec se na tuto cestu nevydávejte, protože je těžké se na ní otočit a vrátit se zpátky!

Druhé významné biblické pozorování o nevděčnosti je zaznamenáno ve 3. kapitole 2. Timoteovi, která obsahuje další hrůzu nahánějící seznam. Je zajímavé srovnat ho se seznamem v 1. kapitole Římanům, který nazývám logickým vyústěním nevděčnosti. Třetí kapitola 2. Timoteovi je historické vyústění. Jaké bude lidstvo v posledních dnech

na sklonku tohoto věku? Apoštol Pavel nám dává tento obraz. Cituji od 1. verše:

Toto však věz, že v posledních dnech nastanou těžké časy.

Co bude příčinou těchto těžkých časů? Mravní úpadek lidstva. Ve verši 2. text pokračuje:

Lidé budou sobečtí, chtiví peněz, chvástaví, domýšliví, rouhaví, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní (angl. nesvatí)...

Kde jsou v tomto seznamu uvedeni nevděční? Hned vedle bezbožných. Nevděčnost je totéž co bezbožnost. Člověk nemůže být svatý a nevděčný zároveň. A vděčnost je významný krok ke svatosti.

Jaké chování je protikladem vděčnosti? Nejlepší biblické slovo, které mě napadá, je "reptání" - v modernějším jazyce nadávání nebo stěžování si. Vězte, že téměř každý náš výrok je buď pozitivní nebo negativní. Jen velmi málo slov je neutrálních. Nebuďte reptalové!

Na třetí a poslední místo o nevděčnosti se podíváme do 1. Korintským 10,7-10. Pavel tu varuje křesťany, aby se nedopustili stejných provinění jako Izraelci po vysvobození z Egypta:

Nebuďte ani modláři jako někteří z nich... Ani nesmilněme... ani nepokoušejme Krista... ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a byli zahubeni Zhoubcem.

Jedno varování před reptáním je ve 21. kapitole Numeri. Izraelci ztráceli na své dlouhé a únavné cestě odvalu a trpělivost. Začali reptat proti Bohu a Mojžíšovi. Bůh za to mezi ně poslal strašné hady a lidé začali umírat.

Vezměte si to varování k srdci! Reptáním můžete svůj život otevřít strašlivým hadům. I když vás neuštknou tělesně, vstříknou do vašeho ducha všemožné jedy.

Stojíme tedy před dvěma protichůdnými možnostmi: buď budeme vděční, což otevře dveře Boží přítomnosti a jeho divotvorné moci, nebo můžeme reptat. Rozhodněte se.

"Budu vděčný a budu vyhledávat biblické důvody pro vděčnost. Neustále budu Bohu děkovat."

Chvála

Jak jsem řekl již dříve, tři činnosti lidského ducha - děkování, chvála a uctívání - nám umožňují vztah ke třem různým aspektům Boží přirozenosti. Děkováním za všechny laskavé a dobré věci, které pro nás Bůh dělá, uznáváme jeho dobrotu. Chválou - správnou reakcí na jeho majestát vzbuzující bázeň - uznáváme Boží velikost. A uctíváním uznáváme Boží svatost.

Jelikož se v tuto chvíli soustředíme na chválu, bude vhodné začít Žalmem 48,1:

*Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný
ve městě našeho Boha,
na své svaté hoře.*

Jinými slovy, naše chvála by měla odpovídat Boží velikosti, což znamená, že má být nezměrná. Nikdy nemůžeme vyčerpát moc a možnosti chvály. Čím víc Boha chválíme, tím víc uznáváme jeho velikost.

Již jsme v Žalmu 100 viděli, že děkování je první fází našeho přistupování k Bohu. Druhou fází je chvála.

Děkování i chvála mají na věřícího významný budující účinek. Když k Bohu přicházíme s žádostmi, které se nám zdají velmi těžko splnitelné, je snazší věřit Bohu, že udělá, co od něho potřebujeme, když mu děkujeme za vše, co již udělal. Nepřijdeme-li s chválou a děkováním, připravujeme se o katalyzátor pro svou víru.

Ještě jednou se podívejme na text v Žalmu 100,4-5:

*Vstupte do jeho bran s důkuvzdáním,
do nádvoří jeho s chvalozpěvem!*

Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu.

V žádném případě nám neuškodí zopakovat si tři neměnné důvody pro děkování a chválení Boha:

*Neboť Hospodin je dobrý,
jeho milosrdenství je věčné,
jeho věrnost do všech pokolení!*

Co kdybyste teď hned ve víře a nahlas tyto tři důvody zopakovali? "Neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost přetrvává po všechna pokolení." Teď chvíli Bohu děkujte - to je praktická aplikace výuky!

V 60. kapitole proroka Izajáše je popis Božího města, do něhož nám je umožněn přístup skrze spasení a skrze Ježíšovu krev. V Izajášovi 60,18 je nádherný obraz tohoto města:

*Nikdy už nebude slýcháno
o násilí ve tvé zemi,
o zhoubě a zkáze na tvém území.*

Můžeme přijít do místa, kde násilí a zkáza jen slabě probleskují z velké vzdálenosti; v Boží přítomnosti nemají místo. Jak se tam dostaneme?

*Své hradby budeš nazývat "Spása"
a své brány "Chvála".*

Zeď obklopující Boží přítomnost je spasení. Ale všechny brány mají jen jedno jméno: Chvála. Jinými slovy, chcete-li se dostat za hradby, musíte projít bránou, a tou bránou je Chvála. Bez chvály se tam nikdo nedostane. Chvála je jediná cesta do bezprostřední Boží přítomnosti.

Je-li pro vás těžké Boha chválit, zkuste číst Žalmy - žalm je hebrejsky "chvála". Kniha Žalmů je daleko nejdelsí biblická kniha, a tak je chvála významnou složkou celkového Božího zjevení. Když jste sám, čtete různé žalmy nahlas a říkejte: "Pane, to je moje modlitba. Tuto modlitbu dal Duch svatý skrze žalmistu a já ji teď čtu tobě."

Věřím, že zanedlouho se vám chvála stane mnohem přirozenější a začnete si zvykat Boha chválit.

Na povzbuzení teď uvedu sedm biblických skutečností o chvále. Je jich mnohem víc, ale těchto sedm důležitých pravidel vám pomůže budovat víru.

Nejprve se zamyslete nad Žalmem 22,4, který je adresován Hospodinu.

*Ty jsi ten Svatý, jenž trůní
obklopen chválami Izraele.*

Hebrejské slovo přeložené "trůní" znamená také "sedět na" nebo "obývat". Když se mě a Ruth lidé v Izraeli zeptají, kde bydlíme, odpovíme jim hebrejsky: "Sedíme v Jeruzalémě," a použijeme běžné hebrejské slovo s významem "obývat".

Na čem Bůh sedí? Na trůnu. V jedné populární anglické písni se zpívá: "Když se ti klaníme, budujeme tvůj trůn. Přijď, Pane Ježíši, a zaujmi své místo." Tedy když Boha chválíme, vlastně mu nabízíme trůn.

Kdykoli tedy od této chvíle budete společně s jinými věřícími chválit Boha, představte si v duchu, jak Ježíšovi nabízíte trůn, aby se na něj posadil. Tak ho uznáváte jako svého Krále.

Žalm 106,47 zjevuje, jak mohou děkování a chvála přinést Božímu lidu úplné vítězství:

*Hospodine, zachraň nás, náš Bože,
shromáždí nás z pronárodů,
tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu,
budeme tě chválit chvalozpěvem.*

Všimněte si stejného pořadí: nejdřív děkování, potom chvála. Když Boha chválíme, triumfujeme. V kultuře starověkého Říma nebylo triumfem samotné vybojování vítězství, ale oslava již dobytého vítězství. Takže když Boha chválíme, neprosíme ho o vítězství; oslavujeme skutečnost, že již zvítězil. Totéž říká Pavel ve 2. Korintským 2,14:

Díky Bohu, který nás stále vede v triumfálním průvodu v Kristu...

V triumfálním procesí byl vítězný generál vezen ulicemi Říma na kočáře taženém bílým koněm a zástupy lidí lemující ulice ho oslavovaly. A zajatci, nepřátelé, které porazil, byli vedeni v řetězech za ním.

Kam v tomto obraze patříme my? Nejsme vedeni v poutech za vítězným generálem Ježíšem Kristem. Nejsme ani na chodníku mezi lidmi, kteří ho oslavují. Jedeme s ním v kočáře. A chválení Boha je krok do kočáru.

Třetí biblická skutečnost o chvále je zapsána v Žalmu 30,12-13. Sám jsem ji na sobě okusil v roce 1975, kdy jsem přišel o svoji první manželku, což byla nejtěžší zkušenost mého života. Chci říci, že verše 12 a 13 jsou skutečně pravdivé.

*Můj nářek jsi změnil v taneční rej,
vysvléklš mě z žíněného roucha,
opásal jsi mě radostí,
aby má sláva ti pěla žalmy (tedy chvály) a již
neumlkla.
Hospodine, Bože můj, budu ti vzdávat chválu věčně.*

Když Bůh odstraní naše žíněné roucho a vysvobodí nás ze zármutku, má to určitý účel - aby mu "naše sláva" vzdávala chválu. Co je naše sláva? O tom není třeba spekulovat: odpověď nalezneme přímo v Písmu tak, že spojíme dva další texty.

První je v Žalmu 16,9 (zvýraznění je moje úprava):

*Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá,
v bezpečí přebývá i mé tělo.*

Znovu je zde "moje sláva". Různé překlady zde mají různá slova, ale apoštol Petr inspirovan Duchem svatým ve Skutcích 2,26 cituje Žalm 16,9 a podává nám výklad slova "sláva":

*Proto se mé srdce zaradovalo a můj jazyk se
rozjásal...*

Co je vaše sláva? Váš jazyk. Bůh nám dal jazyk především proto, abychom ho chválili. Kdykoli používáme jazyk tak, že to neoslavuje Boha, zneužíváme ho. Jazyk je výjimečný mezi údy, jimiž můžeme chválit Boha. A pokud jím Boha oslavujeme, je to naše sláva.

Čtvrtá duchovní skutečnost o chvále je uvedena v Izajášovi 61,3. Znovu připomínám, že to je sdělení pro ty, kteří jsou zarmoucení a ztrápeni. Právě skrze tento verš mě Pán před mnoha lety vysvobodil z ducha deprese.

*...pozvednout truchlící na Sijónu,
dát jim místo popela na hlavu čelenku,
olej veselí místo truchlení,
závoj chvály místo ducha beznaděje [angl. tíhy].*

Přesně z toho mě Bůh vysvobodil - z ducha tíhy. Takže pokud nechcete být v depresích a nechcete, aby k vám satan přicházel se svými neblahými předtuchami a zlými myšlenkami, oblečte si oděv chvály. Pak se k vám ani nepřiblíží!

Před mnoha lety, když jsem byl pastorem malého sboru v západním Londýně, chodily mě a mou první manželku často navštěvovat dvě ruské Židovky, členky tohoto sboru. S Pánem Ježíšem se setkaly v Rusku a později se jim podařilo zázrakem z Ruska uprchnout. Po útěku byly naplněny Duchem svatým.

Podle denominační příslušnosti byly baptistky, ale když se s námi modlily, byly hlučnější než většina západolondýnských letničních. Věděly, jak chválit Pána!

Tedy jednou jsme se všichni čtyři modlili, chválili Pána a prožívali nádherné chvíle, když zazvonil domovní zvonek. Šel jsem ke dveřím a tam stála jedna paní z našeho sboru a vedla za ruku nějakého muže.

"To je můj manžel," řekla. "Právě se vrátil z vězení. Má v sobě démona. Modlil byste se za něj?"

Tenkrát jsem se ještě démonům na hony vyhýbal. Nebylo mi z nich příjemné a v tu chvíli jsem neměl nejmenší tušení, co mám dělat. Tak jsem řekl: "Pojďte dál, právě se modlíme." Nic víc mě nenapadlo.

Šli jsme do horní místnosti a pokračovali jsme ve velmi hlasitých modlitbách a chválách, až manžel přišel ke mně a řekl: "Mně se to nelíbí - moc rámusu. Jdu pryč."

Bůh mi vnukl odpověď: "Poslouchejte," řekl jsem, "to ďáblovi se ten hluk nelíbí, protože chválíme Ježíše, a to on nenávidí. Máte dvě možnosti. Odejdete-li teď, démon půjde s vámi. Zůstanete-li, démon odejde bez vás."

"Zůstanu tady," řekl.

Asi za deset minut ke mně přišel znovu: "Je pryč!" řekl. "Cítil jsem, jak odešel mým hrdlem."

Nikdy na to nezapomenu, protože to ukazuje, že chvála může být pro demony nepříjemnější než oni pro nás.

V Žalmu 33,1 žalmista říká, že "chvála přímých je nádherná" (NKJV). Chvála je vskutku nádherným rouchem pro tvého ducha.

Jste-li tedy v pokušení sklouznout do depresí, být náladový nebo nešťastný, oblečte si oděv chvály místo ducha beznaděje. Pomůže vám to stejně jako mně a tisícům dalším!

V Jeremjášovi 33,11, kde prorok hovoří o obnovení Božího lidu a o zvucích, které se budou ozývat ulicemi Jeruzaléma, najdeme pět aspektů chvály. Následující text je základem jedné nádherné moderní hebrejské písně:

...hlas veselí, hlas radosti, hlas ženicha a hlas nevěsty, hlas těch, kteří vybízejí:

"Chválu vzdejte Hospodinu zástupů, protože Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné."

[všimněte si, že jsou zde uvedeny dva ze tří důvodů] Budou tu i ti, kteří přinášejí do Hospodinova domu děkovnou oběť.

V některých verzích je "oběť chvály". Obě podání objasňují, že buď chvála nebo děkování je oběť. Něco nás to bude stát. Není to vždy snadné. A nejdůležitější je chválit Pána, právě když do toho máme nejmenší chuť. Nenechte si svými pocity diktovat, jak budete reagovat na nekonečnou Boží velikost. Boží slovo nám říká, co máme dělat i ve chvíli, kdy máme zcela opačné pocity. Tato myšlenka je potvrzena v listu Hebreům 13,15-16:

*Skrze něho tedy přinášíme Bohu stále oběť chvály,
to jest ovoce rtů, vyznávajících jeho jméno. [Jak
mnoho bychom měli Boha chválit a jak často? Stále.]
A nezapomínejte činit dobře a sdílet se, neboť takové
oběti se Bohu líbí.*

Tedy chvála nebo děkování je oběť a pro Boha je nejcennější, když nás hodně stojí. Když se zdá, že všechno je proti nám, tehdy je vhodné chválit Boha nejvíc - ve víře.

V Žalmu 8,3 - a toto je šestá duchovní skutečnost - je chvála duchovní zbraní. Je to jeden z mých oblíbených biblických textů. Stěží dokáží delší dobu kázat, aniž bych se dostal k Žalmu 8,3, kde David říká Bohu:

*Ústy nemluviat a kojenců jsi vybudoval mocný val
[Kral. mocně dokazuješ síly]
proti svým protivníkům
a zastavil nepřítel planoucího pomstou.*

Podívejme se nejprve na text "vybudoval jsi mocný val". Zde nám Nový zákon opět nabízí komentář ke Starému. O posledním týdnu Ježíšovy služby v Jeruzalémě čteme v Matoušovi 21,15-16:

*Když přední kněží a učitelé Písma spatřili ty
podivuhodné věci, které učinil, a jak děti volají v
chrámě: "Hosanna synu Davidovu," rozhořčili se a
řekli mu: "Slyšíš, co tihle říkají?" Ježíš jim řekl
[cituje Žalm 8,3]:*

*"Ano. Nikdy jste nečetli: 'Z úst nemluviat a kojenců
sis připravil [Kral. dokonal] chválu'?"*

Kde žalmista píše: "...vybudoval jsi mocný val...", tam Ježíš řekl: "...připravil sis chválu...". Z toho vidíme, že mocný val (nebo síla) Božího lidu je dokonalá chvála. Této duchovní zbrani nic neodolá, byt jsou lidé slabí. Žalmista bere za příklad ty nejslabší - nemluvnata a kojence. Dokonce i oni se stávají nástroji Boží moci, když ho chválí, a tak umlčují nepřítel.

Nikdy nezapomeňte, že Bůh má nepřátele, a obzvláště jednoho - "nepřítele a žalobce" satana.

Jednou jsem kázal ve švýcarském Lausanne s překladem do francouzštiny. Poslouchal jsem překlad, protože francouzsky rozumím, a dodnes si pamatuji podání Žalmu 8,3: "Bůh umlčuje ďábla." Kdy Bůh umlčuje ďábla? Když ho chválíme. Proč potřebujeme umlčet ďábla? Protože nás neustále, dnem i nocí obviňuje. Mohli bychom se Boha zeptat: "Proč neumlčíš ďábla sám?" A Bůh nám odpovídá: "Protože jsem vám dal zbraň, kterou to máte udělat."

Pro mě je radost vládnout zbraní chvály a umlčovat ďábla!

Konečně je tu sedmá ze seznamu biblických skutečností: chvála (podobně jako děkování) připravuje cestu pro Boží nadpřirozený zásah. Podívejme se na Žalm 50,23. (Všimáte si, jak často se při studiu tohoto tématu obracíme k Žalmům?) Bůh říká:

*Mne oslaví ten, kdo přinese oběť diků,
ten, kdo jde mou cestou;
tomu dám zakusit Boží spásu.*

Tento verš lze přeložit také takto:

*Ten, kdo obětuje chválu, připravuje cestu, abych mu
mohl ukázat spasení Boží.*

Jinými slovy: člověk, který obětuje chválu, připravuje cestu pro zjevení spásy ve své situaci.

Ve Starém i Novém zákoně je několik nádherných příkladů tohoto principu. Například ve 2. Paralipomenon 20 se píše, že když v Judsku kraloval Jóšafat, vytáhla proti němu početná armáda od východu. Jóšafat věděl, že nemá dostatek lidí ani zbraní, aby se s touto armádou mohl střetnout. Proto vyhlásil půst a svolal všechen Boží lid.

Když se modlili a postili, Bůh prorocky promluvil skrze jednoho lévijce a řekl jim, co mají dělat: "Pouze běžte na určité místo. Vy bojovat nemusíte - Hospodin bude bojovat za vás."

Druhý den se vydali na cestu. Jóšafat lid ujišťoval: "Věřte Pánu Bohu a jeho prorokům a dobře se vám povede." A stalo se toto (2. Paralipomenon 20,21):

*Po poradě s lidem rozestavil [Jóšafat] před
Hospodinem zpěváky, aby chválili jeho velebnou
svatost. Šli před ozbrojenci a provolávali:*

*"Chválu vzdejte Hospodinu,
jeho milosrdenství je věčné."*

Všimněte si, že je tu znovu uveden stejný důvod ke chválení Boha.
Pokračujme ve verši 22:

*V ten čas, kdy se dali do jásoů a chval, vyslal
Hospodin zálohy proti Amónovcům a Moábčům i proti
hoře Sefru, proti těm, kteří přitáhli na Judejce, a
byli poraženi.*

Přečtete-li si zbytek příběhu, uvidíte, že Boží lid nemusel použít
jedinou vojenskou zbraň. Vítězství jim zajistila chvála. Jejich nepřátelé
se obrátili proti sobě a navzájem se pobili, takže Božímu lidu stačilo už
jen přijít na bojiště a posbírat kořist. Není to úžasný obraz o moci
chvály?!

Pro druhý příklad si zajdeme k chudákovi Jonášovi právě ve chvíli,
kdy byl až po uši v problémech. Jistě ten příběh znáte - byl v břiše
ryby a modlil se k Bohu (text je z Jonáše 2,3-4):

*V soužení jsem volal k Hospodinu,
on mi odpověděl.
Z lůna podsvětí jsem volal o pomoc
a vyslyšels mě.*

Jeho modlitba pokračuje v několika dalších verších, ale nic se
nestalo. Potom začal Bohu děkovat a ryba ho už nemohla držet. Podívej
se na verš 10:

*Já ti však s díkyvdáním
přinesu oběť;
co jsem slíbil, splním.
U Hospodina je spása!*

To byla opravdu oběť! Když je člověk v břiše ryby, je třeba pevné rozhodnosti, aby začal Bohu děkovat. Ovšem Bůh ho slyšel. Verš 11:

I rozkázal Hospodin rybě, a vyvrhla Jonáše na pevninu.

Kdy Hospodin promluvil k rybě? Když ho Jonáš začal chválit a děkovat mu.

Nádherný příklad stejného pravidla je ve Skutcích 16 ze služby Pavla a Silase. Pavel vyhnal věšteckého démona z jedné děvečky a celé Filipy se vzbouřily. Pavla a Silase krutě zbili a zavřeli do nejmstřednějšího žaláře. Byla půlnoc. Jeden můj blízký přítel se domnívá, že v tu chvíli mohl Silas říci Pavlovi: "Proč jsi se vůbec do toho vyhánění pouštěl? Všechno probíhalo v klidu, dokud jsi nezačal vyhánět demony!"

To se však nestalo. Skutky 16,25:

Kolem půlnoci [nejtemnější hodina] se Pavel a Silas modlili a zpěvem oslavovali Boha a ostatní vězňové je poslouchali.

Nikdy předtím takové lidi ve vězení neviděli! Verš 26:

Náhle nastalo veliké zemětřesení, takže se otřáslы základy vězení. Rázem se otevřely všechny dveře a všem se uvolnila pouta.

To nebylo obyčejné zemětřesení; bylo to nadpřirozené zemětřesení, které uvolnilo pouta všech vězňů. A tomuto nadpřirozenému zemětřesení předcházela chvála. Zde opět Bůh ukázal své spasení těm, kdo mu obětovali chválu.

* * *

Rád bych tuto kapitolu uzavřel třemi krátkými otázkami, na které rovnou odpovím. Kdy bychom měli Boha chválit? O tom není pochyb: každý den, navěky a navždy, ve všech chvílích a neustále.

Jak bychom měli Boha chválit? Celým srdcem (Žalm 111,1), rozumně (Žalm 47,8 Kral.), s pozvednutýma rukama, radostnými ústy a rty (Žalm 63,5-6), s pozdvižením rukou jako večerní oběť (Žalm 141,2), tancem (Žalm 149,3), bubnem a tancem (Žalm 150,4).

Kdo má Boha chválit? V Žalmu 148 je seznam devěťadvaceti různých typů lidí a řádů stvoření, kteří mají chválit Boha. Pokud bys měl přesto pochybnosti, Žalm 150 to konkretizuje - "všechno, co má dech". Z toho není nikdo vynechán. Je tedy jen jedna skupina lidí, která Hospodina nechválí - mrtví (Žalm 115,17). Takže pokud nechválíte Hospodina, jistě si umíte určit svou diagnózu!

Teď již ale znáte lék: změňte svůj způsob myšlení! Pevně se rozhodněte - ne pocity, ale vůlí. Začněte Boha chválit. V pravý čas se vaše pocity přizpůsobí vaší vůli!

Uctívání

Děkování a chvála - správná reakce člověka na Boží dobrotu a velikost - jsou především verbální projevy. Vyslovujeme je, zpíváme, můžeme je i křičet. Ovšem jen málo lidí si uvědomuje, že uctívání není především verbální projev, nýbrž postoj celého člověka. Osobně jsem přesvědčen, jak jsem již podotkl na začátku našeho studia, že uctívání je nejnuzněnější činností, jíž je lidská bytost schopna. Uctíváním uznáváme Boží svatost.

Uctívání se účastní celé naše tělo - nikoli jen hlasivky a mluvidla. Všechna slova (pokud je mi známo) s významem uctívat použitá v původních biblických jazycích, tedy ve starozákonní hebrejštině nebo v novozákonní řečtině, označují polohu nebo postoj těla. Pro uctívání jsou tedy charakteristické určité postoje.

Především je to sklonění hlavy. Když se Mojžíš po svém rozhovoru s Bohem u hořícího keře vrátil ke starším jeho lidu v Egyptě se zprávou, že Bůh se je chystá vysvobodit, všichni sklonili hlavy a poklonili se Bohu. To byla jejich první reakce - nikoli verbální projev, ale postoj.

Často se uctívání účastní nejen hlava, ale celá horní část těla. A to může být doprovázeno rozpínáním rukou s dlaněmi obrácenými vzhůru. Je zajímavé, že v hebrejštině - jazyce, v němž převládají konkrétní formy - slovo děkuji (*todah*) přímo souvisí se slovem "ruka". Když zvedáme ruce k Bohu, říkáme: "Děkuji." Také vztahujeme ruce vzhůru, abychom přijali vše, co do nás Bůh chce vložit.

Dalším výrazným postojem uctívání je poloha vkleče. Dovedu ocenit liturgie, v nichž se uchovala praxe klekání. (Vyrůstal jsem v Anglikánské církvi a znal jsem všechna místa v liturgii, kdy bylo správné pokleknout.)

Věřím, že poloha vkleče je důležitou částí našeho uctívání, a někteří charismatici a letničtí to pominuli. Když někdy Bůh přivedl určité shromáždění k vrcholu a já jsem navrhl, aby všichni přítomní poklekli, prožili jsme mnohá velmi mocná navštívení Ducha svatého. Samozřejmě že to může být i náboženská formalita, která ztratila většinu svého významu, ale vy se tím nenechte připravit o požehnání plynoucí z klečení před Bohem.

Nejvýznamnější biblické slovo používané ve významu "uctívat" znamená "padnout před Bohem na tvář". Občas se musím usmívat, když slyším lidi zpívat v písni *All Hail the Power of Jesus' name* slova "ať všichni andělé padnou na tvář", protože většinu z nich by ani nenapadlo, aby to udělali sami. Pro anděly je to dobré, ale nechtějte po nás, důstojných lidských bytostech, abychom padali na tvář! A přeče je v Bibli jen málo velkých mužů, kteří nikdy nepadli před Bohem tváří k zemi. To je pravděpodobně svrchovaný čin vyjadřující postoj uctívání.

Když spolu s Ruth máme jet někam kázat, snažíme se předem připravit. Obvykle (i když ne vždycky) skončíme na podlaze tváří k zemi před Bohem. Tím uznáváme: "Bože, jsme na tobě zcela závislí. Nemáme co nabídnout, nemáme sílu, spravedlnost ani moudrost, pokud nám je ty nedáš."

Miluji tato slova Johna Bunyana:

Kdo je dole, nemusí se bát pádu,
kdo je nízko, nemusí se bát pýchy.
Pokornému bude Bůh neustále vůdcem.

Když jste na podlaze, už se nemůžete dostat níž. Nemusíte se bát, že byste někam spadli. Ležet na podlaze před Hospodinem je velmi bezpečné.

Když jsme prozkoumali tyto různé postoje uctívání, podívejme se do 6. kapitoly Izajáše na jeden příklad uctívání, jak probíhá v nebi. V tomto obraze má Izajáš vidění Hospodina a jeho slávy. Pro mě byl tento text vždycky úžasný, protože byl základem kázání, které jsem slyšel, když jsem byl poprvé v letničním shromáždění.

Nevěděl jsem, že jsem se ocitl mezi letničními; ani jsem neměl tušení, že nějací letničtí existují. Nebudu zabíhat do podrobností, jen zmíním, že jsem tehdy byl vojákem v britské armádě a žil jsem tak jako

ostatní vojáci. Na tomto shromáždění jsem slyšel slova proroka Izajáše. Když uviděl Hospodina v jeho slávě, zvolal: "Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím."

Když jsem tato slova slyšel - byl jsem tehdy neobrácený - řekl jsem si: *Nikdo tě ještě nepopsal tak přesně jako tento text.* Od toho okamžiku jsem kazatele napjatě poslouchal, i když jsem v podstatě nechápal, o čem mluví.

Přečtěme si první tři verše 6. kapitoly, kde mluví Izajáš:

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznošeném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové...

Slovo *serafové* je přímo odvozeno z hebrejského slova s významem "oheň". Z toho tedy vyplývá, že serafové jsou ohnivými bytostmi. Izajáš je popisuje takto:

...každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. Volali jeden k druhému:

*"Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů,
celá země je plná jeho slávy."*

Vždycky jsem věřil, že tato tři oslovení "*svatý*" jsou pro tři osoby Boží trojice: svatý je Otec, svatý je Syn a svatý je Duch. Pokud si tuto scénu na chvíli v duchu představíte, uvidíte nádherný koncept vztahu mezi uctíváním a chválou. Chvála je verbální projev - serafové chválili Hospodina a vyhlášovali jeho svatost.

Izajáš si však nevšiml nejdříve toho, že serafové chválili. Nejprve si všiml jejich postoje uctívání. Každý seraf měl šest křídel. Prvním párem si zakrývali tvář a druhým párem nohy. To je uctívání - tvář a tělo skryté v úctě před Bohem. Zbývajícími dvěma křídly se nadnášeli.

Vezmete-li zakrývání tváře a nohou jako uctívání a létání jako službu, zjistíte poměr čtyř křídel pro uctívání ku dvěma pro službu. Věřím, že to je správný poměr. Ve službě Pánu bychom měli věnovat

dvakrát více času uctívání než službě a klást na uctívání dvakrát větší důraz než na službu.

Kromě toho věřím, že služba by měla pramenit z uctívání. Neměli bychom se zapojit do služby Bohu, aniž bychom nejprve přistupovali k Bohu v uctívání. Naše služba by byla mnohem účinnější, kdyby vždy pramenila z uctívání.

Postup od uctívání ke službě potvrzuje Ježíš v Matoušovi 4,10, když ho satan pokoušel, aby před ním padl na tvář a klaněl se mu. Ježíš mu odpověděl citátem z Deuteronomia 6,13:

Odejdi, Satane. Vždyť je napsáno: "Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat [Kral. a NKJV jemu samému sloužit] budeš."

Všimněte si pořadí - opět je to nejprve uctívání, potom služba.

Na druhou stranu by po uctívání vždy měla následovat služba.

V určité době se ve většině sborů odehrávalo jen málo uctívání. I když chvály a proklamace v nich byly, přímé uctívání nikoli. Ovšem zhruba v posledních dvou desetiletích se uctívání začalo do církve vracet. V některých sborech z uctívání udělali cosi výjimečného, jako kdyby byli pyšní na to, jak je jejich uctívání dobré.

Když se nám však uctívání stane formou duchovní sebespokojenosti a neprojeví se službou, je to pokrytectví. Pokud po prožití nádherných nedělních bohoslužeb odejdeme domů a zbytek týdne žijeme pro sebe, nepochopili jsme Ježíšova slova: "Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat [jemu sloužit]." Služba by nikdy neměla být oddělena od uctívání ani naopak.

Podívejme se nyní na vývoj naší reakce vůči Bohu od děkování a chvály k uctívání. V Žalmu 95 je nádherný text, který tento vývoj popisuje. První dva verše vykreslují hlasitou a radostnou chválu - mnohem hlasitější, než by v některých sborech bylo přípustné! Píše se tu:

*Pojďte, zaplesejme Hospodinu,
oslavujme hlaholem skálu své spásy,
[Kral. prokřikujme skále spasení našeho.]*

Křičet neznamená hlasitě zpívat. Znamená to křičet.

*...vstupme před jeho tvář s díkyvdáním,
oslavujme ho hlaholem žalmů!*

Znovu si povšimněte dvou fází přístupu: děkování a chvály. Žádná jiná cesta do Boží přítomnosti nevede.

Bible je velice logická. Neskončí žádostí, abychom děkovali Bohu a chválili ho, ale říká nám také, proč to máme dělat. Jistě si pamatujete tři neměnné důvody pro chválení Boha, uvedené v Žalmu 100: Hospodin je dobrý; jeho milosrdenství je věčné a jeho pravda přetrvává po všechna pokolení. V Žalmu 95,3-5 jsou další důvody pro chválení Boha.

*Hospodin je velký Bůh,
je velký Král nad všemi bohy.*

Slovo *velký* je použito dvakrát a připomíná nám, že chválou uznáváme Boží velikost. To činíme hlasitou, radostnou a nadšenou chválou.

Tehdy ho vidíme jako mocného Stvořitele:

*On má v svých rukou hlubiny země,
temena hor patří jemu.
Jeho je moře, on sám je učinil,
souš vytvořily jeho ruce.*

Přicházíme tedy k Bohu a přinášíme mu díky a chválu za divy jeho stvoření.

To je však teprve přístup. Chvála a děkování, jak jsme již viděli, jsou skutečně pouze cestou vedoucí do Boží přítomnosti. Ve verši šestém, jak uvidíte, se dostáváme k uctívání:

*Přistupte, klaňme se, klekněme,
skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil.*

Přešli jsme od verbálního projevu k postoji. Začali jsme chválou a děkováním, to však nebylo cílem. Když se křesťané zastaví u chvály a děkování, minuli se cíle - uctívání, což není verbální projev, ale postoj.

Proč Boha uctíváme? Verš 7:

On je náš Bůh...

Uctívání patří pouze Bohu. Uctívání je svrchovaný čin, jímž uznáváme, že on je náš Bůh.

*...my lid, ježž on pase,
ovce, ježž vodí svou rukou.*

Sluší se, aby Boží lid uctíval Boha. Tím uznáváme vztah mezi námi jako Božím lidem a Bohem jako naším Stvořitelem a Vykupitelem.

Ovšem verš 7. tady nekončí. První část další věty uvádí závěr, jenž zjevuje nádherné tajemství:

*Uslyšíte-li dnes jeho hlas,
nezatvrzujte svá srdce...*

Proč je právě toto napomenutí v oddíle hovořícím o uctívání? Protože právě když uctíváme, slyšíme Boží hlas. Při uctívání jsme již přestali mluvit. Skončili jsme s křičením a chválou a jsme v tichosti a v uctivém postoji před Bohem.

Kdosi řekl, že charismatici se bojí ticha. To je možná pravda. Skutečně bývá čas, kdy je správné, aby bylo ticho. A kdo ví, jak dlouhé by to ticho mohlo být? Jsme ochotni dát Bohu deset minut? Ve většině sborů by se desetiminutové ticho zcela vymykalo řádu bohoslužeb. Samozřejmě pouze Bůh rozhoduje, jak dlouho bychom měli setrvat v tichosti před ním. Nicméně v tomto postoji, jakkoli dlouho v něm setrváme, jsme otevřeni pro Boha a můžeme slyšet jeho hlas.

Spolu s Ruth pravidelně, téměř každý den, chválíme a uctíváme Boha. (Ruth je naším vedoucím chval, protože já nemám moc dobrý hlas.) A když se dostaneme do postoje uctívání, ztišení v duchu před Bohem, on k nám mluví. Během těchto chvil jsme od něho přijali mnoho pokynů, varování a povzbuzení. A i když jsem velmi opatrný, pokud jde o proroctví, jestliže je proroctví vyneseno v atmosféře uctívání a nenarušuje harmonii, obvykle jsem nakloněn věřit, že k nám mluví Bůh.

Pokud však Boha neuctíváme, možná mu nikdy nedáme příležitost, aby k nám mluvil.

Všimněte si tedy postupu vyjádřeného v Žalmu 95: hlasitá, radostná a nadšená chvála nás přivede do Boží přítomnosti. Chválíme ho z důvodů, o nichž jsme již četli, a z mnoha dalších. Po příchodu do jeho přítomnosti se však naše reakce mění. Již nevyslovujeme chvály a díky, ale spočineme v postoji úcty a uctívání v přítomnosti všemohoucího Boha. V tomto postoji pak jsme otevřeni ke slyšení Božího hlasu.

V Janovi 4,23 říká Ježíš něco důležitého o uctívání Samařance u Jákobovy studny:

Ale přichází hodina, a již je zde, kdy praví ctitelé se budou klanět Otci v duchu a pravdě; vždyť sám Otec hledá takové ctitele.

To je pozoruhodný výrok. Všemohoucí Bůh hledá ty, kteří ho budou uctívat. Musíme ho však uctívat v souladu s jeho požadavky. Verš 24:

Bůh je duch, a ti, kteří se mu klanějí, musí se mu klanět v duchu a pravdě.

Podle Bible se lidské bytosti skládají ze tří částí - ducha, duše a těla. Naše duše se velmi aktivně účastní chvály a děkování, ovšem uctívání je doménou ducha - náš duch je v přímém spojení s Božím Duchem. To je něco, čeho naše duše není schopna.

Toto přímé spojení s Bohem nám dává Duch svatý. My, kteří jsme zakusili naplnění Duchem svatým, víme, že to změnilo naše uctívání. Přenesli jsme se do nové dimenze. Naplnění Duchem svatým z nás neucíná dokonalejší či nadřazenější lidi, uvolní v nás však něco, co nám umožní vstoupit do pravého uctívání.

Dále musíme Boha uctívat v pravdě. Věřím, že pravda vyžaduje upřímnost. Je nesmírně důležité, abychom při uctívání byli upřímní. Pro ilustraci použiji obraz z Leviticu, starozákonní knihy popisující kněžská nařízení a oběti.

Hospodin vydává pokyny o tom, co může a nemůže být předloženo k oběti. V Leviticu 2,1-2 požaduje, aby s každou obětí bylo zároveň předloženo kadidlo, aromatická pryskyřice ze stromu:

Když někdo přinese Hospodinu darem přídavnou oběť, bude jeho darem bílá mouka. Poleje ji olejem, vloží na to kadidlo a donese ji Áronovcům, kněžím. Kněz z ní vezme plnou hrst bílé mouky s olejem i všechno kadidlo a jako připomínku ji na oltáři obrátí v obětní dým. Jako oběť ohnivá bude libou vůní pro Hospodina.

Oběti se skládaly z různých substancí včetně mouky a oleje (olej je obrazem Ducha svatého). Pouze část jich byla spálena; zbytek dostal kněz. (Dary, jež dáváme Bohu, slouží také Božím služebníkům - dnešnímu kněžstvu.) Ale všechno kadidlo bylo spáleno, protože kadidlo ve Starém zákoně představovalo uctívání, a tuto část našich obětí nedostává nikdo jiný než Bůh. Je nesmírně důležité, abychom neuctívali žádného člověka, ale vždycky jenom Boha.

Kadidlo samo o sobě není krásné, avšak při pálení vydá nádhernou vůni. Přesně tím je naše uctívání před Bohem: nádhernou vůní, která vystupuje do jeho chřípí.

Ale existuje i jiná substance, která naopak nesmí být součástí žádné oběti Bohu. Text je z Leviticu 2,11:

Žádná přídavná oběť, kterou přinesete Hospodinu, nebude připravována kvašením; žádný kvas a žádný med neobráte v obětní dým jako ohnivou oběť Hospodinu.

Med je v přirozeném stavu sladký a chutný. Spálením se změní v černou, lepkavou, kašovitou hmotu. Hospodin zde říká: "Neobětuj mi takové uctívání, které nesnese oheň. Obětuj mi kadidlo, protože čím více je páleno, tím je sladší. Neobětuj mi uctívání, které se ve zkouškách změní v černou, lepkavou kaši."

Přemýšlejte o tom všem. Položte si otázku: "Přidávám ke svým modlitbám med, nebo obětují kadidlo? Říkám Bohu věci, které nestvrdím svým životem? Nebo: modlím se k němu v duchu a pravdě?"

Poslední, velmi živý obraz uctívání je v 1. Korintským 6,16-17. Je to velmi jasně a otevřeně psaný text, jako i celá Bible je otevřená a upřímná kniha. Pavel říká:

Nebo nevíte, že kdo se připojuje k smilnici, je s ní jedno tělo? Neboť Písmo praví: "Budou ti dva v jedno tělo." Kdo se však připojuje k Pánu, je s ním jeden duch.

Musíme být stejně upřímní a otevření a pochopit kontrast. První Pavlův příklad se týká zvráceného sexuálního spojení. Jako paralelu k tomu však uvádí člověka spojeného v duchu s Hospodinem. Jinými slovy, existují dva druhy spojení - tělesné a duchovní. Uctívání je duchovní spojení - jediný způsob, jak se náš duch může přímo spojit s Bohem. A v tomto spojení dochází k plození.

Rozjímáte-li tedy o uctívání, pamatujte, že jde o spojení vašeho ducha s Duchem Božím. Ovoce tohoto spojení je plodnost. V duchovní oblasti, stejně jako v tělesné, vede spojení k reprodukci.

Rozjímejte o tomto postupu, který vrcholí spojením s Bohem: děkování - chvála - uctívání. Štědře a velkomyslně Bohu děkujte a chvalte ho, avšak nikdy nezapomeňte, že vrcholem je uctívání.

Modlitby a vyznání

Úvod

Bůh pověřil Mojžíše, aby vyvedl Izrael z egyptského otroctví, avšak Mojžíš se necítil dostatečně vybaven pro tento úkol.

"Co to máš v ruce?" zeptal se Bůh.

"Hůl," odpověděl Mojžíš. Neviděl na ní nic zvláštního.

Bůh pokračoval a ukázal mu zázračné možnosti zdánlivě nevýznamné hole. A Mojžíš zděšen utíkal před vlastní holí! Když mu však Bůh vysvětlil, jak používat hůl jako nástroj božské autority, měl vše, co potřeboval ke splnění úkolu.

S touto holí přemohl Mojžíš egyptské kouzelníky - vzal faraónovi jeho moc - pokořil egyptské bohy - a vyvedl Izrael z otroctví do svobody.

Také vy máte v rukou hůl: Bibli. Porozumíte-li neomezeným možnostem Bible, můžete jí používat tak, jako Mojžíš používal svoji hůl: **vztáhnout Božskou autoritu do situací, kde se satan staví proti lidem a Božím plánům.**

Poslední tři roky jsme spolu s Ruth soustavně bojovali proti satanovi, který se různými způsoby stavěl proti nám a naší službě. Jeho prvním cílem bylo zabít Ruth. V této válce nás Duch svatý učil jak používat Bibli jako hůl, kterou vztahujeme Božskou autoritu do každé oblasti, ve které se proti nám satan stavěl.

Duch svatý nás systematicky vedl k jednotlivým místům Písma, a ukazoval nám, jak je používat v oblastech, kde se proti nám satan stavěl. Toto je strategie, kterou nás Duch svatý učil: PROKLAMUJ! DĚKUJ! CHVAL!

Za prvé, PROKLAMUJ správné místo Písma směle a bez kolísání. Aby to bylo účinnější, často jsme citované pasáže personalizovali. Udělali jsme potřebné gramatické změny, abychom mohli místa Písma osobně vztáhnout k sobě. Například tam, kde Bible říká "vy", změnili jsem to na "já" nebo "my".

Druhým krokem je přijmout proklamované místo Písma jako pravdu, a to dřív než skutečně vidíme jak působí v dané situaci. Přirozeným důsledkem v tomto procesu je DĚKOVAT Bohu.

To vede logicky ke třetímu kroku: hlasité, jásající CHVÁLE.

V Písni písní 6,4 vykresluje Šalomoun Kristovu nevěstu, Církev, která je "strašná jako vojsko pod praporci". Toto jsou tři praporce:

PROKLAMACE CHVÁLA DĚKOVÁNÍ

pod nimiž jsme mohli vyhnat zástupy temnoty a vstoupit do svobody, kterou nám, svému věřícímu lidu, Bůh připravil.

Následující biblické proklamace jsou prozkoušené a prožité v naší zkušenosti. Pasáže, které jsme se učili zpaměti, jsme vzali z konkrétních veršů, které nám Duch svatý "oživil". Pokud nebude uvedeno jinak jsou použity následující překlady: Ekumenický překlad (1985) pro Starý zákon, a Překlad KMS pro Novou smlouvu. Pokud jsme

považovali za nutné udělat podstatné změny textu je to označeno hvězdičkou (*).

Citace jsou seřazeny v devíti sekcích:

Spravedlnost a svatost
Zdraví a síla
Vedení, ochrana, záchrana
Boží zásah do lidských záležitostí
Zkoušky a trápení
Duchovní konflikt
Dokonalé vykoupení
Duševní a emocionální vyrovnanost
Služba Bohu

Nakonec jsou uvedeny tři obsáhlé proklamace, které jsme si zvlášť oblíbili.

Maximální užitek z citací budete mít tehdy, když budete postupovat podle těchto tří bodů:

1. Poproste Ducha svatého, aby vám "oživil" konkrétní místa Písma, která se hodí do vaší situace.
2. Čtěte si tato místa mnohokrát, pokud možno nahlas.
3. Postupně přejděte od hlasitého čtení k systematickému učení z paměti. To je přirozený krok. Hebrejský výraz pro "učit se srdcem" je "učit se ústy". Čtete-li slova nahlas, vtisknou se postupně do paměti.

Po nějaké době, naleznete pravděpodobně další místa Písma, která vám Duch svatý zvláštním způsobem "oživí". Volná stránka na konci knihy, může sloužit pro tyto osobní modlitby a proklamace.

Modlím se spolu s Ruth, aby tato místa Písma, udělala totéž ve vašem životě jako v našem - rozdíl mezi porážkou a vítězstvím!

Derek Prince

Slovo Ruth Princové

Býlo mi čtyřicet let, když jsem poznala Ježíše jako Spasitele a Pána. Myslela jsem si, že jsem "příliš stará", abych se učila Písmo z paměti...

Když jsem procházela Biblií, Starým a Novým zákonem, přišla jsem ke Koloským 1,10:

abyste vedli život hodný Pána a ve všem se mu líbili, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku a rostli v poznání Boha...

To mě nadchlo, protože to přesně vyjadřovalo touhu mého srdce. Bylo to první místo Písma, které jsem se naučila. Je to "verš mého života". Naleznete ho na těchto stránkách.

Říkám vám to pro povzbuzení, abyste mohli udělat totéž. Když vám Bůh oživí slovo Písma v situaci, ve které to potřebujete, budete se divit, jak rychle se ho naučíte!

Tyto stránky jsou také odpovědí na moje osobní modlitby. Když jsem byla v nemocnici, těžce nemocná, poznala jsem, že je velmi těžké připomenout si naučená místa Písma. V takových situacích se mysl stává bitevním polem.

Potřebovala jsem naše proklamace a vyznání, vytištěná tak, aby se dala snadno nahlas předčítat - sobě nebo někomu jinému.

Závěrem vás chci povzbudit slovem, které je mi vzácné. V roce 1974, kdy jsem hledala potvrzení mého povolání do Izraele, Bůh použil tento verš - Jozue 1,9. Nyní po šestnácti letech rozumím ještě lépe, proč mi Bůh dal tento verš!

Nepřikázal jsem ti snad: Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš?

Buď rozhodný a udatný!

Ruth Princová

Spravedlnost a svatost

Proto i my, když nás obklopuje tak velký oblak svědků, odložme každou přítěž i hřích, do kterého se člověk snadno zaplete a s vytrvalostí běžme závod, který je před námi.

Vzhlížejme k původci a dokonavateli víry Ježíši, který pro radost, která byla před ním podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a sedí po pravici Božího trůnu.

Ale přistoupili jste k hoře Siónu a k městu Boha živého, nebeskému Jeruzalému, a k desetitisícům andělů, k slavnostnímu shromáždění

a k církvi prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích, a k Bohu, soudci všech, a k duchům spravedlivých, kteří jsou učiněni dokonalými,

a k prostředníku nové smlouvy Ježíšovi, a ke krvi pokropení, která mluví lépe než Ábel.

Hebreům 12,1-2; 22-24

A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala v důkladnějším poznání a ve vší vnímavosti;
abyste uměli rozpoznat to, na čem záleží, a byli čistí a bezúhonní pro den Kristův,
naplnění ovocem spravedlnosti, které nesete skrze Ježíše Krista ke slávě a chvále Boží.

Filipským 1,9-11

Kdo může rozpoznat bludy?
Zprošť mě i vin, jež jsou mi skryty.
Ochraňuj mne před troufalými hříchy,
nedopuť, aby mi vládli.
Pak budu bez vady a shledán čistý,
prost velkého přestoupení.
Kéž se ti líbí řeč mých úst
i to, o čem rozjímám ve svém srdci,
Hospodine, má skálo, vykupiteli můj!

Žalm 19,13-15

Ale přichází hodina, a již je zde, kdy praví ctitelé se budou klanět Otci v duchu a pravdě; vždyť sám Otec hledá takové ctitele.

Bůh je duch, a ti, kteří se mu klanějí, musí se mu klanět v duchu a pravdě.

Jan 4,23-24

... nepřestáváme se za vás modlit a vyprošovat,
abyste byli naplněni poznáním jeho vůle ve veškeré
moudrosti a duchovním pochopení,
abyste vedli život hodný Pána a ve všem se mu líbili,
abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku a rostli
v poznání Boha
a abyste byli posilováni každou mocí podle síly jeho
slávy k veškeré vytrvalosti a trpělivosti, s radostí
vzdávající díky Bohu a Otci, který nás učinil
způsobivými k účasti na podílu svatých ve světle.
On nás vysvobodil z pravomoci temnoty a přenesl do
království Syna své lásky,
v němž máme vykoupení skrze jeho krev a odpuštění
hříchů.

Koloským 1,9b-14

Můj synu, jestliže přijmeš mé výroky,
uchováš-li mé příkazy ve svém nitru.
Nastavíš-li své ucho moudrosti
a nakloníš-li své srdce rozumnosti,
jestliže přivoláš porozumění
a hlasitě zavoláš na rozumnost,
budeš-li ji hledat jako stříbro
a pátrat po ní jako po skrytých pokladech,
tehdy pochopíš, co je bázeň před Hospodinem,
a dojdeš k poznání Boha.

Příslaví 2,1-5

A sám Bůh pokoje kéž vás celé posvětit a celého vašeho ducha i duši i tělo kéž zachová bez poskvrny až k příchodu našeho Pána Ježíše Krista.

Věrný je ten, kdo vás povolává; on to také učiní.

1. Tesalonickým 5,23-24

Blaze muži, který se neřídí radami bezbožníků,
který nestojí na cestě hříšných,

který nesedává s posměvači,

nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon,

nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci.

Je jako strom zasazený u tekoucí vody,

který dává své ovoce v pravý čas,

jemuž listí neuvadá.

Vše, co podnikne, se zdaří.

Žalm 1,1-3

Zdraví a síla

Cožpak nevíš?
Cožpak jsi neslyšel?
Hospodin, Bůh věčný,
stvořitel končin země,
není zemdlený, není znavený,
jeho rozumnost vystihnout nelze.
On dává zemdlenému sílu
a dostatek odvahy bezmocnému.
Mladíci jsou zemdlení a unavení,
jinoši se potácejí, klopýtají.
Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina,
nabývají nové síly;
vznášejí se jak orlové,
běží bez únavy,
jdou bez umdlení.

Izajáš 40,28-31

Boží síla je dokonalá v mé slabosti, když jsem slabý,
tehdy jsem silný.

Založeno na 2. Korintským 12,9-10

Spravedlivý roste jako palma,
rozzrůstá se jako libanónský cedr.
Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni,
kdo rostou v nádvořích našeho Boha,
ještě v šedinách ponesou plody,
zůstanou statní a svěží,
aby hlásali, že Hospodin je přímý,
skála má, a podlosti v něm není!

Žalm 92,13-16

Mohu učinit cokoli, skrze toho, který mě vnitřně
posiluje.

Filipským 4,13 (překlad z řečtiny)

Stále budu doufat
a vždy víc a víc tě budu chválit.
Ústa má budou vypravovat o tvé spravedlnosti,
ačkoli neznám její meze.
Půjdu v síle Panovníka Hospodina,
budu připomínat tvoji vlastní spravedlnost.
Bože, učil jsi mne od mého mládí,
a do dnes vypravuji o tvých dívech.
Proto do mého staří a do mých šedin,
Bože, neopouštěj mne,
dokud neuvedu ve známost tvoji sílu,
tvoji moc všem potomkům.

*Žalm 71,14-18 K**

Můj synu, ať toto ti nesejde z očí.
Zachovej si pohotovost a důvtip.
To dá tvé duši život
a milost tvému hrdlu.
Tehdy půjdeš bezpečně svou cestou,
tvá noha se neporaní.
Ulehneš-li nebudeš se strachovat,
ulehneš a příjemný bude tvůj spánek.
Neboj se náhlého strachu,
až přijde spoušť od bezbožníků.
Hospodin bude po tvém boku,
bude střežit před pastí tvou nohu.

*Příslaví 3,21-26**

Vedení, ochrana, záchrana

Hospodin tě chrání ode všeho zlého,
on chrání tvůj život.
Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení
nyní i navěky.

Dravý pták tam nezná stezku,
oko luňáka ji nezahlédne,
mládě šelmy po ní nešlapalo,
lev po ní nevtlačí kořist ...
Je utajena před očima všeho živého,
zahalena i před nebeským ptactvem.
Žalm 121, 7-8 Jób 28, 7-8. 21

Nezemřu, budu žít,
budu vypravovat o Hospodinových činech.
Žalm 118, 17

Nestaví-li dům Hospodin,
nadarmo se namáhají stavitelé.
Nestřeží-li město Hospodin,
nadarmo bdí strážný.
Žalm 127, 1

Hospodin je světlo mé a moje spása,
koho bych se bál?
Hospodin je záštita mého života,
z koho bych měl strach?
Když se na mě vrhli zlovolníci,
aby pozřeli mé tělo,
protivníci, moji nepřátelé,
sami klopýtli a padli.
Kdyby se proti mně položilo vojsko,
mé srdce nepocítí bázeň,
kdyby proti mně i bitva vzplála,
přece budu doufat.
O jedno jsem prosil Hospodina
a jen o to budu usilovat:
abych v domě Hospodinově směl bydlet
po všechny dny, co živ budu,
abych patřil na Hospodinovu vlídnost
a zpytoval jeho vůli v chrámu.
On mě ve zlý den
schová ve svém stánku,
ukryje mě v skrýši svého stanu,
na skálu mě zvedne.
Již teď zvedám hlavu
nad své nepřátele kolem.
V jeho stanu budu obětovat
své oběti za hlaholu polnic,
budu zpívat, prozpěvovat žalmy Hospodinu.
Žalm 27,1-6

Hle, posílám před tebou posla, aby tě opatřoval na cestě a aby tě uvedl na místo, které jsem připravil. Měj se před ním na pozoru a poslouchej ho, nevzdoruj mu, neboť přestupky vám nepromine, poněvadž v něm je mé jméno.

Když jej však budeš opravdu poslouchat a činit všechno, co mluvím, stanu se nepřitelem tvých nepřátel a protivníkem tvých protivníků.

Můj posel půjde před tebou a uvede tě k Emorejčům, Chetejcům a Perizejcům, ke Kenaancům, Chivejcům a Jebúsejcům, a já je zničím. Nebudeš se klanět jejich bohům a nebudeš jim sloužit. Nebudeš se dopouštět toho, co páchají. Úplně je rozmetáš a na kusy roztříštíš jejich posvátné sloupy.

Budete sloužit Hospodinu, svému Bohu, a on požehná tvému chlebu a tvé vodě. Vzdálím od tebe nemoc, ve tvé zemi nebude ženy, která by potratila nebo která by byla neplodná, obdařím tě plností let. Pošlu před tebou svou hrůzu a uvedu ve zmatek všechen lid, k němuž přicházíš, obrátím před tebou všechny tvé nepřátele na útěk.

Exodus 23,20-27

Důvěřujeme Hospodinu celým srdcem,
na svoji rozumnost nespolehnáme.
Poznáváme ho na všech našich cestách,
on sám napřimuje naše stezky.

*Příslaví 3,5-6**

Boží zásah do lidských záležitostí

Promlouval takto:

"Požehnáno buď jméno Boží od věků až na věky.

Jeho je moudrost i bohatýrská síla.

On mění časy i doby,

krále sesazuje, krále ustanovuje,

dává moudrost moudrým,

poznání těm, kdo mají rozum.

Odhaluje hlubiny a skryté věci,

poznává to, co je ve tmě,

a světlo s ním bydlí."

. . . neboť jeho vladařská moc je moc věčná,
jeho království po všechna pokolení.

Všichni obyvatelé země jsou považováni za nic.

Podle své vůle nakládá s nebeským vojskem

i s obyvateli země.

Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce

a ptát se ho: "Co to děláš?"

Daniel 2,20-22, 4,31-32

Neboť milostí jsme zachráněni skrze víru, a ta záchrana není z nás - je to Boží dar, není ze skutků, aby se nikdo nechlubil.

Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.

*Efezským 2,8-10**

Pamatujeme na vězně, jako bychom byli uvězněni s nimi, na ty kteří jsou trápeni, vždyť jsme sami také v těle.

*Hebreům 13,3**

Ukaž divy svého milosrdenství, spasiteli těch, kdo před útočníky se k pravici tvé utíkají.

Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel před svévolníky, kteří zahubit mě chtějí, úhlavními nepřáteli, když mě obkličují.

Žalm 17,7-9

"Hospodine, jen ty jsi s to pomoci, postaví-li se mocný proti bezmocnému. Pomoz nám, Hospodine, náš Bože, neboť ty jsi naše opora. V tvém jménu jsme přitáhli proti tomuto davu. Hospodine, ty jsi náš Bůh, proti tobě člověk nic nezmůže!"

2. Paralipomenon 14,10

Hospodine, Bože našich otců, cožpak nejsi ty Bůh na nebi, který vládne nade všemi královstvími pronárodů? Máš v rukou moc a bohatýrskou sílu, nikdo se ti nemůže zpěčovat.

2. Paralipomenon 20,6

Andělu sboru ve Filadelfii napiš:

"Toto praví ten Svätý, ten Pravý, který má klíč Davidův, když on otevírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře:

Znám tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře, které nikdo nemůže zavřít. Neboť máš malou moc, a přece jsi zachoval mé slovo a nezřekl ses mého jména."

Zjevení 3,7-8

Ať ve zmatek jsou uvedeni,
s hanbou zpět ať táhnou
všichni, kteří nenávidí Sijón!
Ať jsou jak tráva na střeách,
ta uschne dřív, než vyrostе.

*Žalm 129,5-6**

Ve zmatek je uveď, Panovníku, jazyky jim rozdvoj...

Žalm 55,10

Nesetrvá žezlo zvůle
na údělu spravedlivých...
Žalm 125,3

Boj se Hospodina, celá země,
všichni obyvatelé světa, žijte v jeho bázni!
Co on řekl, to se stalo,
jak přikázal, tak vše stojí.
Záměry národů Hospodin maří,
lidem úmysly hatí.
Záměry Hospodinovy platí věčně,
úmysly jeho srdce po všechna pokolení.
Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem,
lidu, jež si zvolil za dědictví.
Žalm 33,8-12

Zkoušky a trápení

Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás podle svého velikého milosrdenství znovu zplodil k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých,

k dědictví nezničitelnému, neposkvrněnému a nevadnoucímu, uchovávanému v nebesích pro nás, kteří jsou mocí Boží střeženi skrze víru k záchraně, připravené, aby byla zjevena v posledním čase.

Proto jásáme, i když jsme nyní nakrátko, je-li to nutné, zarmouceni rozličnými zkouškami, aby osvědčenost naší víry, vzácnější než pomíjející zlato, jež je zkoušeno ohněm, byla nalezena k chvále, slávě a cti při zjevení Ježíše Krista.

Ač jsme ho neviděli, milujeme ho, ačkoli ho ani nyní nevidíme, věříme v něho a jásáme nevýslovnou radostí, plnou slávy, docházejíce cíle své víry, záchrany duší.

*1. Petřív 1,3-9**

Budiž dík Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Tak tedy, moji milovaní bratři, jsme pevní a nepohnutelní, stále se rozhojňujeme v Pánově díle, vědouce, že naše námaha není v Pánu zbytečná.

*1. Korintským 15,57-58**

Poddáváme se tedy Bohu. Odporujeme ďáblu, a ten od nás uteče.

*Jakub 4,7**

Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním také žít.
Jestliže vytrváme, budeme s ním i kralovat.

2. Timoteovi 2,11-12

Duchovní konflikt

Pokořujeme se tedy pod mocnou ruku Boží, aby nás povýšil v příhodný čas. Všechnu svou starost uvrhujeme na něho, neboť mu na nás záleží.

Jsme střízliví a bdíme; neboť náš protivník Ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil.

Odporujeme mu, pevní ve víře, věduce, že tatáž utrpení se naplňují na našem bratrstvu po celém světě.

A Bůh veškeré milosti, který nás povolal ke své věčné slávě v Kristu Ježíši, nás po krátkém utrpení sám zdokonalí, utvrdí, posílí, postaví na pevný základ.

Jemu sláva a moc na věky věků. Amen.

*1. Petrův 5,6-11**

Neboť ačkoli žijeme v těle, nebojujeme podle těla. Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale mají od Boha sílu bořit opevnění, boříme rozumování a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista ...

2. Korintským 10,3-5

Zvítězili jsme nad satanem pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali jsme své životy až na smrt.

*Zjevení 12,11**

Naše závory budou ze železa a bronzu,
naše síla nás bude provázet po všechny dny.
Nikdo není jako Bůh Ješurúnu,
na pomoc nám jede po nebesích,
na oblacích ve své velebnosti.
Věčný Bůh je naším útočištěm,
v jeho věčných pažích.
Zahnal před námi nepřítele
a řekl: "Vyhláďte ho!"

*Deuteronomium 33,25-27**

Žádná zbraň vyrobená proti nám
se nesetká se zdarem,
každý jazyk, jenž proti nám povstane na soudu,
usvědčíme ze svévole.
Toto je dědictví nás - Hospodinových služebníků,
naše spravedlnost je od Tebe,
Bože zástupů.

*Izajáš 54,17**

Dokonalé vykoupení

Nyní tomu, kdo je mocen nás zachovat bez klopýtnutí a postavit bezúhonné s jásotem před svou slávu,

jedinému Bohu, našemu Zachránci skrze Ježíše Krista, našeho Pána, jemu buď sláva, velebnost, vláda i pravomoc před veškerým časem, i nyní, i po všechny věky. Amen.

*Judův 24-25**

Dobrořeč, má duše, Hospodinu,
celé nitro mé, jeho svatému jménu!
Dobrořeč, má duše, Hospodinu,
nezapomínej na žádné jeho dobrodiní!
On ti odpouští všechny nepravosti,
ze všech nemocí tě uzdravuje,
vykupuje ze zkázy tvůj život,
věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním,
po celý tvůj věk tě sytí dobrem,
tvé mládí se obnovuje jako mládí orla.

Žalm 103,1-5

Takto se modlíme:

aby nám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy,
dal Ducha moudrosti a zjevení v pravém poznání
jeho samého

a osvětlené oči srdce, abychom viděli, jaká je naděje
v jeho povolání, jaké je bohatství slávy jeho dědictví
ve svatých

a jak nesmírná je velikost jeho moci vůči nám, kteří
věříme podle působení převahy jeho síly.

Tu uplatnil v Kristu, když jej vzkřísil z mrtvých a
posadil po své pravici v nebesích,

vysoko nad každou vládou i autoritu i mocnost i
panstvo a nad každé jméno, které je jmenováno
nejenom v tomto věku, ale i v budoucím.

A všechno podřídil pod jeho nohy a dal ho za hlavu
nade vším církví,

která je jeho tělem, plností toho, jenž všechno ve
všem naplňuje.

*Efezským 1,17-23**

Jsme si jisti právě tím, že ten, který v nás začal
dobré dílo, dovede je až do dne Krista Ježíše.

Filipským 1,6

Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou
v Kristu Ježíši ...

Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě
osvobodil od zákona hříchu a smrti.

Růmanům 8,1-2

Neboť jedinou obětí učinil nás, kteří jsme
posvěcováni, navždy dokonalými.

*Hebreům 10,14 E**

Skrze Ježíšovu oběť na kříži jsem vyšel z prokletí a
vstoupil do požehnání Abrahamova, jehož Bůh
požehnal ve všech věcech.

*Založeno na Galatským 3,13-14;
Genesis 24,1*

Duševní a emocionální vyrovnanost

Pracovali jsme a byli jsme přetíženi, avšak jdeme k tobě, Pane Ježíši, protože ty nám dáš odpočinek. Bereme tvé jho na sebe a učíme se od tebe, neboť jsi tichý a pokorný v srdci, a nalezneme odpočinek pro své duše.

Vždyť tvé jho je příjemné a tvé břemeno je lehké.

*Matouš 11,28-30**

A tak zůstává sobotní odpočinití Božímu lidu. Kdo totiž vešel do jeho odpočinití, ten také odpočinul od svých činů, tak jako Bůh od svých. Pospěšme si tedy vejít do onoho odpočinití, aby nikdo nepadl podle stejného příkladu neposlušnosti.

Hebreům 4,9-11

Ochráníš mě pokojem,
neboť moje mysl je opřena o tebe
a v tebe doufám

*Izajáš 26,3**

Mám hojný pokoj, protože miluji tvůj Zákon,
o nic neklopýtnu.

*Žalm 119,165**

Zbraně mého duchovního boje jsou mocné v Bohu.
S nimi bořím pevnosti, které satan postavil v mé
mysli.

Všechny své myšlenky uvádím v poslušnost Kristu.
Tři z mých nejmocnějších zbraní jsou: proklamace,
díkůvzdání a chvála.

Založeno na 2. Korintským 10,3-5

Neboť Bůh mi nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha
moci a lásky a rozvahy.

2. Timoteovi 1,7

Bůh naděje kéž nás naplní veškerou radostí a
pokojem ve víře, abychom se rozhojňovali v naději
mocí Ducha svatého.

*Římanům 15,13**

O nic nejsme úzkostliví, ale ve všem oznamujeme Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním. A pokoj Boží, který převyšuje všechno porozumění, bude střežit naše srdce a naše myšlenky v Kristu Ježíši.

Konečně, bratři, všechno, co je

pravdivé,
ušlechtilé,
spravedlivé,
čisté,
milé,

co má dobrou pověst,
a jestli nějaká chvála,

o tom přemýšlejme.

*Filipským 4,6-8**

Služba Bohu

Díky Bohu, který nás stále vede v triumfálním průvodu v Kristu a zjevuje skrze nás na každém místě vůni své známosti.

Neboť jsme Kristovou libou vůní Bohu mezi těmi, kteří jsou zachraňováni i mezi těmi, kteří jdou do záhuby.

Jedněm jsme vůní smrti ke smrti, druhým vůní života k životu. Ale kdo je k tomu způsobilý?

Neboť nejsme jako ti mnozí, kteří kupčí s Božím slovem, nýbrž jako ti, kdo mluví z upřímnosti, jako ti, kdo mluví z Boha, tak mluvíme před Boží tváří v Kristu.

2. Korintským 2,15-17

Bůh je mocen učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet, podle síly, kterou působí v nás.

*Efezským 3,20**

A Bůh je mocen rozhodnit při nás každý dar milosti, abychom měli vždycky ve všem úplný dostatek a měli hojnost pro každý dobrý skutek ...

*2. Korintským 9,8**

Amen, opět vám pravím: Shodnou-li se dva z vás na zemi v jakékoli věci, o níž požádají, stane se jim od mého Otce v nebesích.

Matouš 18,19

Spustí-li se lijavec,
nebo padá-li sníh z nebe,
nevrací se zpátky,
nýbrž zavlažuje zemi
a činí ji plodnou a úrodnou,
takže vydává símě tomu, kdo rozsívá,
a chléb tomu, kdo jí.
Tak tomu bude s mým slovem,
které vychází z mých úst:
Nenavráť se ke mně s prázdnou,
nýbrž vykoná, co chci,
vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.

Izajáš 55,10-11

"Žeň je vskutku velká, ale dělníků málo.
Prosíme tedy Pána žně, aby vyhnal dělníky na svou
žeň."

*Matouš 9,37-38**

Toto evangelium o království bude vyhlášeno po
celém světě na svědectví všem národům. A tehdy
přijde konec.

Matouš 24,14

Výměna uskutečněná na kříži

Ježíš byl trestán,
aby nám bylo odpuštěno.¹
Ježíš byl raněn,
abychom my byli uzdraveni.²
Ježíš byl učiněn hříchem naší hříšností,
abychom my byli učiněni spravedlivými Jeho
spravedlností.³
Ježíš zemřel naší smrtí,
abychom my přijali Jeho život.⁴
Ježíš se stal prokletím,
abychom my mohli vstoupit do požehnání.⁵
Ježíš snášel naši chudobu,
abychom my mohli sdílet Jeho hojnost.⁶
Ježíš nesl naši pohanu,
abychom my mohli být účastni Jeho slávy.⁷
Ježíš strpěl naše odmítnutí,
abychom my byli přijati Otcem jako On.⁸
Ježíš byl smrtí vytat,
abychom my byli věčně spojeni s Bohem.⁹
Náš starý člověk byl spolu s ním vydán na smrt,
aby nový člověk mohl povstat k životu v nás.¹⁰

1) Izajáš 53,4-5

2) Izajáš 53,4-5

3) Iz 53,10; 2.K 5,21

4) Hebreům 2,9

5) Galatským 3,13-14

6) 2. Korintským 8,9; 9,8

7) Mt 27,35-36; Žd 12,2; 2,9

8) Mt 27,46-51; Ef 1,5-6

9) Iz 53,8; 1.K 6,17

10) Ř 6,6; Ko 3,9-10

Vykoupení ať řeknou!¹

Mé tělo je chrámem Ducha svatého,² vykoupené,³ očištěné⁴ a posvěcené Ježíšovou krví.⁵

Mé údy, části mého těla, jsou nástrojem spravedlnosti,⁶ poddané Bohu k Jeho službě a k Jeho slávě.

Đábel ve mně nemá žádné místo, žádnou moc nade mnou, nemá žádné nevyrovnané nároky proti mně.

Vše bylo zapláceno Ježíšovou krví.⁷

Přemáhám satana krví Beránkovou a slovem svého svědectví, nemiluji svůj život ke smrti.⁸

Mé tělo je pro Pána a Pán pro mé tělo.⁹

Amen

1) Žalm 107,2

2) 1. Korintským 6,19

3) Efezským 1,7

4) 1. Janův 1,7

5) Hebreům 13,12

6) Římanům 6,13

7) Římanům 3,23-25; 8,33-34

8) Zjevení 12,11

9) 1. Korintským 6,13

Nic než krev

Když osobně svědčíme o výrocích Božího slova o tom, co Ježíšova krev pro nás činí, přemáháme satana.¹

Skrze Ježíšovu krev jsem vykoupen z ďáblových rukou.²

Skrze Ježíšovu krev mi jsou odpuštěny všechny hříchy.³

Skrze Ježíšovu krev jsem stále očišťován od všech hříchů.⁴

Skrze Ježíšovu krev jsem ospravedlněn, učiněn spravedlivým, tak jako kdybych nikdy nezhřešil.⁵

Skrze Ježíšovu krev jsem posvěcen, učiněn svatým, odděleným pro Boha.⁶

Skrze Ježíšovu krev mám odvahu vstoupit do Boží přítomnosti.⁷

Ježíšova krev stále volá kvůli mně k Bohu do nebe.⁸

1) Zjevení 12,11

2) Efezským 1,7

3) 1. Janův 1,9

4) 1. Janův 1,7

5) Římanům 5,9

6) Hebreům 13,12

7) Hebreům 10,19

8) Hebreům 12,24

Derek Prince: Děkování, chvála a uctívání

Mnozí lidé se domnívají, že modlit se neznamena nic víc, než předkládat Bohu prosby. Avšak takový pohled na modlitbu je velmi omezený a neodpovídá skutečnosti. Modlitba není jen jeden hudební nástroj; je to celý orchestr s mnoha různými nástroji, které se naladí a pak se na ně hraje. V této knize se autor věnuje třem z nich: děkování, chvále a uctívání.

Derek Prince píše, že Bůh stanovil určité podmínky, za jakých k němu můžeme přistoupit, a dokazuje, že nejde jen o teorii, ale o praktické zásady, které přinesou obrat v našem modlitebním životě.

Všechny tři typy modlitby jsou potřebné a nenahraditelné, protože každý se vztahuje k jinému aspektu Božího charakteru.

- Děkováním uznáváme Boží dobrotu.
- Chválou uznáváme Boží velikost.
- Uctíváním uznáváme Boží svatost.

Další knihy Dereka Prince:

Extravagantní láska

Životní cíl: činit Boží vůli

Potřebuje tvůj jazyk uzdravení?

Boží plán pro tvé peníze

Požehnání nebo prokletí: vyber si!

Duchovní boj

Základy - připravujeme revidované a doplněné vydání

***Na požádání zašleme seznam audiokazet
(v češtině) Dereka Prince***

**Tyto knihy a audiokazety si můžete objednat na adrese:
Derek Prince Ministries, U lomu 608, 261 01 Přebram II
tel. 0306 27976, fax 0306 20664**